

A Hrvatska krónikáról

25 év az MTV égisze alatt

Valóban ünnepi hangulatban, bár nem tagadom némi szorongással legbelül, látok neki e rövid írásnak.

A szorongás abból fakad, hogy soha nem tudom, hogy igaz-e az ünnep, vagy csak a Kárpát-medencében meghonosodott „vasárnapi vásár” egyik tárgya vagyok.

Azt szokták mondani, hogy a nemzetiségek helyzete a demokrácia fokmérője egy adott országban. Ennél szerintem jóval többről van szó: szó van a kisebbség és többség önismeretéről, a gondolkodás fejlettségéről, a traumák feldolgozásának képességéről és nem utolsó sorban az emberségről, ami felette áll minden kategóriának.

Innen nézve a dolgot, mi – nemcsak Magyarországon – mint általában az átmenet korát éljük. Ez érthető és részben el is fogadható, hiszen erre tanítanak minket legújabb történelmünk közép-európai példái is: Amíg egy nép – jelen esetben a magyar – újra meg nem élheti az egységes nemzet élményét, addig nyilvánvaló erői sem ragyoghatnak teljes fényükben.

A nemzetiségi televíziózás a társadalmi szükségletek fehér foltjainak megszüntetése szándékával indult. A fehér foltok azóta megszűnkedtek a társadalom többségének épülésére, mások viszont színvakok maradtak továbbra is. Nyilvánvaló, hogy bár a műsorok egy-egy nemzetiség életéről szólnak, de az egész magyar társadalom számára szolgálnak tanulságul, melynek egyébként ezek a nemzetiségek államalkotó részei.

A kép persze színesebb, mint amilyen a képernyő néha, a televíziózás ugyanis drága dolog, mint tudjuk. A fajlagos költségek persze csökkenthetők, szigorúan szakmai alapon persze az integráció teljesebbé tételével. Ezt bővebben kifejteni eme rövid eszmefuttatásnak nem lehet célja, bár a kedves olvasó figyelmét nem kerüli el az a tény, hogy az integráció „varázsszava” minden nemzetiségi témájú anyagban szerepel - okkal.

Jó, és értékes műhelyek a nemzetiségi szerkesztőségek. Nemcsak a nemzetiségükhöz, de a hazájukhoz és szakmájukhoz is hű emberi közösségek ezek. Rengeg tudás, köztük a nyelvtudás és tapasztalatok, valamint türelem és tolerancia halmozódott fel ezekben a műhelyekben. Hagyni kell tehát őket mindenki javára ténykedni az esély és véletlenül sem az esélyegyenlőség ábrándjával.

A jövő a tudatos és emberséges emberé, mert ha nem, akkor nincs mód miről beszélni. Ezért egyebek mellett kétirányúvá kell tenni a kommunikációt, a kisebbség és többség között, közöttünk és szomszédaink között. Ebben a munkában sokat segíthetnek a háttér közelébe telepített nemzetiségi szerkesztőségek. Hála istennek, itthon is van még tennivalónk, de nem majd, hanem itt és most.

Balázs Mihály
Horvát Szerkesztőség